

ЕДИН ЗАБРАВЕН ПОЕТ-МЪЧЕНИК

*“ Нам нужни са ни храбреци –
задават се барутни жътви.
Поне станете вие, мъртъвци,
защото живите са мъртви!”*

Георги Заркин

И тази година България отбеляза 3-ти март. Отбеляза го и отпразнува, но никоя медия не спомена нищичко за един поет-мъченик, роден на тази дата през 1940 г. в с. Бели Искър, Самоковско – Георги Атанасов Заркин.

В края на септември 1944 г. баща му е арестуван и никой повече не го вижда. Заедно с 28 души самоковци е хвърлен от “Черната скала” край Боровец. От нея тогава са хвърлени още десетки знайни и незнайни мъченици от Софийска област. Желаящите мъст нови властници са удовлетворени. Тях не ги интересува, че оставят млада вдовица, дете сираче и вечно скърбяща майка.

Момченцето расте под бедните, но топли грижи на майка си, едва съхранило в детската си памет спомена за добрия си татко. Завършва селскостопански техникум в Ихтиман. Като войник служи в Строителните войски, нали там са всички младежи с “лоша” наследствена характеристика. След службата работи в АПК Самоков. Любознателен, обичащ книгите, пише първите си стихове. Любовта му към писането го правят сътрудник на в. “Самоковска комуна”. През 1963 г. е назначен на работа във в. “Земеделско знаме” като фоторепортер. Още в същата година написва 6 позива в редакцията на вестника, в които пропагандира съпротива срещу т.н. “народна власт”.

По шрифта на редакционната пишеща машина ДС установява, че позивите са писани от него. През зимата на 1966 г. Заркин е арестуван и осъден на 6 години затвор. След нахлуването на войските на Варшавския договор в Чехословакия и смазването на Пражката пролет през 1968 г. в знак на протест провежда 28-дневна гладна стачка и пише открито писмо до министър-председателя. По този повод го съдят отново. За да го сломят и го принудят да промени политическите си възгледи често го изолират в единична килия, но Георги Заркин продължава открито да заявява своите антикомунистически убеждения. И в затвора продължава да пише стихове и по уникален начин ги предава на близките си. Неговото творчество е от две хиляди стихотворения и епиграми и романа “Чест”. В него той не говори за мъст, за омраза, а за любов и човешки взаимоотношения.

Идва времето да бъде освободен, но в България се очаква международна писателска среща. Властта е обезпокоена. Тя знае добре, че писателите от Капиталистическите държави ще поискат среща с поета затворник. И наистина, те искат среща с поета Заркин. Властниците цинично им отговарят: “Той почина от естествена смърт, но ако искате да чуете нещо за убит поет, ще Ви разкажем за Никола Вапцаров, разстрелян от фашистите”.

Поетът Георги Заркин по най-жесток начин е убит в Пазарджишкия затвор на 7 август 1977 г. Да! И днес, във времето на демокрацията, никой не се радва на смъртта на Вапцаров и не отрича стойността на поезията му, но за него са издигнати и се издигат паметници, улици, училища и др. носят неговото име, влязъл в учебните програми, и досега е там...

А за поета-мъченик Георги Заркин... Бих казал, позорно се мълчи!

Цветан Лалов

ДУЕЛ

Кръстосахме си шпагите със тебе, Време,
макар да знаем за твоята ужасна сеч.
Пегас, изправих се на здравето ти стреме,
размахвайки перото, вместо остър меч.

Не се страхувам и от люти рани,
които ми нанесе, Време, неведнъж във гръб.
Аз повече страхувам се от черни врани
зрънцата сбрани да не изкълват.

А всяка капка от кръвта ми буйна и сурова
ще я превърна във космичен лъч
и той, уверен съм, ще стигне до планета нова,
където времето не представлява смърт.

Товага ти ще разбереш, че безполезно
било е връз перо да вдигаш меч.
Поетът също е едно тяло небесно,
изгрее ли – то не залязва веч.

ПИСМО ДО МОЯ СИН /ЗАВЕТ/

Раздели ни съдбата лиха в час злощастен
и храмът ни семеен в прах тя разруши.
И само раната ми е свидетел безпристрастен –
немилостиво и безспирно все кърви.

Макар да съм затворен като птица в клетка
и дните си като пшеничени зърна броя,
аз пак честит съм с чест и съвест чиста –
в съня ми камъни надгробни не тежат.

Не укорявам никой, не тая и злоба
в беда че съм оставен, синко, насред път.
Ще стигна пълзешком и сам до гроба,
за да опра в земята-майка гръб.

Ако не ти се отдаде велик да станеш
то ще те моля, скъпи синко, не скърби –
по-прекрасно е човек да си останеш,
но истински човек. И българин бъди!

Когато се научиш да летиш,
тогава ти ще се превърнеш в птица!
Не се страхувай, че ще изгориш...
И клетката превръщай във зеница.

АЗ ВЯРВАМ!

Светът ще бъде по-прекрасен от дъгата,
човекът – по-добър и мил от херувим.
И всички ще са равноправни пред благата,
и всеки кът ще бъде нов Ерусалим.

Георги Заркин